

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1455/2016
08.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, свих из ..., чији су пуномоћници Небојша Ивановић и Ненад Дашић, адвокати из ..., против туженог ЖЖ ..., чији је пуномоћник адвокат Миодраг Вујновић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 990/16 од 10.05.2016.године, у седници већа одржаној дана 08.09.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 990/16 од 10.05.2016.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1365/13 од 15.01.2016.године, одбијени су тужбени захтеви тужилаца којим су тражили поништај решења о отказу уговора о раду као незаконитих, за сваког тужиоца појединачно, као и захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да су ништави анекси уговора о раду који су закључили са туженим (датум и број ближе утврђени изреком првостепене пресуде). Тужиоци су обавезани и то ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ да туженом накнаде трошкове поступка у износу од 258.000,00 динара са законском затезном каматом од 15.01.2016.године па до исплате, а у односу на тужиоце АА и ЕЕ одлучено је да ће одлуку о трошковима поступка донети у наставку поступка који је у прекиду.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 990/16 од 10.05.2016.године, одбијена је жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1365/13 од 15.01.2016.године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ изјавили су ревизију из свих законских разлога.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао:

Ревизија тужилаца није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни друге повреде поступка на које се указује ревизијом, јер образложење побијане пресуде садржи јасне и непротивуречне разлоге о битним чињеницама.

Према чињеничном стању, тужиоци су се налазили у радном односу код туженог на неодређено време и обављали послове и то: ББ и ВВ послове радног места „самосталног сарадника за административну и техничку подршку“, а тужиоци ГГ и ЂЂ послове радног места „самосталног референта за административну и техничку подршку“, као и тужила ДД послове радног места „референта за административно техничку подршку“. Решењем туженог број ..., од 07.05.2013.године тужили ББ отказан је уговор о раду број ..., дана 17.05.2013.године отказан уговор о раду број ... од 13.04.2010.године са пратећим анексима, тужили ВВ, решењем број ... од 17.05.2013.године, отказан уговор о раду број ... од 01.07.2006.године са пратећим анексима, тужили ГГ, решењем број ... од 17.05.2013.године отказан уговор о раду број ... од 01.06.2006.године са пратећим анексима, тужили ДД, решењем број ... од 17.05.2013.године, отказан уговор о раду број ... од 22.12.2008.године са пратећим анексима и тужиоцу ЂЂ решењем број ... од 17.05.2013.године отказан уговор о раду број ... од 28.08.2008.године са пратећим анексима, а због престанка потребе за њиховим радом, услед организационих промена, тако што им је радни однос код туженог престао са даном 24.05.2013.године уз исплату отпремнине са даном престанка радног односа, док зараде, накнаде зараде и друга примања које су остварили, а нису им исплаћене до дана престанка радног односа, биће им исплаћене најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. Одлуком генералног директора о покретању поступка утврђивања вишка запослених услед организационих промена код туженог од 20.03.2013.године, покренут је поступак утврђивања вишка запослених услед организационих промена и утврђен предлог решавања вишка запослених. Дана 24.04.2013.године тужени је усвојио Програм решавања вишка запослених услед организационих промена код туженог, а у циљу спровођења организационих промена, дошло је до измене Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог и укинута Служба за административно техничка питања и односе са запосленима, Сектор за односе са запосленима, Дирекција за ХРВ послове и функција за организациона питања. Са изменом и допуном Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог укинута су послови: „самостални сарадник за административну и техничку подршку“ које послове су обављали тужиоци ББ, ВВ и послови „самосталног референта за административну и техничку подршку“ који су обављали тужиоци ГГ и ЂЂ, и послови „референта за административно техничку подршку“ које је обављала ДД. Како се на тужиоце као запослене код туженог није могла применити нека друга од мера за запошљавање предвиђена одредбом

члана 155. став 1. тачка 5. Закона о раду у складу са тачком 8. Програма решавања вишка запослених, услед наведених организационих промена код послодавца, и престанка потребе за радом тужилаца, отказан им је уговор о раду с позивом на одредбу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је нижестепени суд правилно применио материјално право, одредбу члана 155. до 158. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005) и одредбу члана 179. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05), када је одбио тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се пониште као незаконита њихова решења о отказу уговора о раду и да се утврди да су ништави анекси уговора о раду који су закључили са туженим.

Нижестепени суд овакву своју одлуку правилно је засновао на правном становишту да у ситуацији, када је код туженог у поступку и на начин прописан одредбама члана 155. до 158. Закона о раду, односно када је дошло до одређених економских, организационих и технолошких промена које су имале за резултат укидање радних места на којима су тужиоци радили, односно послова самосталног сарадника за административну и техничку подршку и послова самосталног референта за административну и техничку подршку, а тужени као послодавац није имао могућности да тужиоце распореди на друга радна места, нити да им обезбеди неку од мера за запошљавање, те је правилно тужиоцима отказан уговор о раду због престанка потребе за њиховим радом код послодавца. Тужиоцима, у складу са наведеном одредбом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду приликом отказа исплаћена је отпремнина.

Наводима ревизије правилност побијане нижестепене пресуде не доводи се у питање, у ситуацији, када је код туженог, дошло до организационих промена, које су имале за последицу измену Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова, а послови на којима су тужиоци радили укинати, то тужиоци не могу од туженог захтевати да их распореди на друге послове. Тужени није био у обавези да утврђује критеријуме у смислу одредбе члана 155. став 1. тачка 4. Закона о раду, јер се ради о служби административно техничких послова где су тужиоци радили, која служба је код туженог у целости укинута, што је узрок оглашавања тужилаца технолошким вишком и што је имало за последицу да им тужени откаже уговор о раду.

Врховни касациони суд је посебно ценио наводе ревизије којима се истиче да су тужиоци у овом поступку тражили и утврђивање апсолутну ништавност анекса уговора о раду којима су премештени на радна места самосталног сарадника и самосталног референта у службу за административну и техничку подршку, јер сматрају да им је тужени доношењем наведених анекса ускратио право на рад, јер нису ништа радили, али налази да су ови наводи неосновани, јер анекси уговора о раду нису закључени противно принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима у смислу члана 103. Закона о парничном поступку, а у току поступка нису пружили доказе на основу којих би се закључило да су одредбама анекса уговора о раду за њих утврђених неповољнији услови рада од утврђених законом и општим актом.

Врховни касациони суд на основу овлашћења из члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучио је као у изреци, без детаљног даљег образлагања ревизијске одлуке, будући да се у ревизији понављају жалбени наводи, а које је нижестепени суд правилно оценио, па образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права нити допринело ујединаченом тумачењу права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић